

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.311 van 3 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BÜCHLER loco advocaat B. BRIJS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 17 april 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 19 april 2007. Op 16 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 3.693 van 14 november 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 3 maart 2008 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 1 april 2008 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juni 2008.

3. Op 20 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 juni 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij nog steeds vervolging in zijn land van herkomst omwille van de redenen aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij vreest met name vervolging door zowel Hezbollah als de Libanese autoriteiten omdat hij verdacht wordt van collaboratie met Israël. Ter staving van zijn bewering dat hij nog steeds gevaar loopt in Libanon, legt verzoeker en document neer dd. 16 november 2007 van de gerechtelijke politie, gericht aan de Procureur-generaal van het Hof van Beroep en een document opgesteld door Hezbollah dd. 20 september 2007.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) de verklaringen die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag aflegde op een aantal punten afwijken van zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag en deze tegenstrijdigheden op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen, temeer daar de verklaringen die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag aflegde evenmin consistent waren, (ii) het document dat op 20 september 2007 opgesteld werd door de "commission de securité" van Hezbollah louter een handgeschreven document betreft dat op onleesbare wijze werd ondertekend en de stempel van Hezbollah op het document een gescande indruk maakt en de authenticiteit ervan niet gegarandeerd is, temeer daar het weinig aannemelijk is dat Hezbollah bewijzen van dergelijk buitengerechtelijk optreden zou vrijgeven, (iii) de vaststelling dat het document dd. 16 november 2007 van de gerechtelijke politie werd opgesteld ter attentie van de "Procureur-generaal van het beroepshof van Mont Liban" niet te rijmen valt met verzoekers bewering dat dit document door agenten van de gerechtelijke politie aan zijn ouders overhandigd werd en dat zijn ouders voor ontvangst dienden te tekenen en het document daarnaast niet de minste melding maakt van de reden waarom hij opgespoord wordt en (iv) de beschrijving van de wijze waarop hij Libanon ontvluchtte vaag en onrealistisch is.
3. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn verklaringen coherent en consistent zijn en dat de in de bestreden beslissing aangehaalde zogenaamde tegenstrijdigheden details betreffen en in geen geval fundamentele contradicties zijn die het geheel van zijn relaas in twijfel kunnen trekken. Verder betwist verzoeker ten stelligste dat de door hem neergelegde documenten vals of vervalst zouden zijn en stelt hij dat de Commissaris-generaal niet afdoende motiveert waarom deze documenten niet authentiek zouden zijn. Verzoeker is van mening dat minstens bijkomend onderzoek dient te gebeuren om tot de verregaande vaststelling te kunnen komen dat de documenten niet authentiek zouden zijn wat in casu niet is gebeurd, minstens bevat het administratief dossier daarover geen enkel gegeven. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.
4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken

om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers nieuwe elementen in wezen een loutere ondersteuning zijn van zijn eerste asielaanvraag. Zonder deze eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven en asielrelaas. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput zodat de bevoegdheid van de Raad in dit geval beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten.

Voor zover verzoeker in huidig verzoekschrift argumenten aanbrengt met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag en hij meer bepaald de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige verklaringen tussen zijn opeenvolgende asielaanvragen poogt te verschonen door te stellen dat er tijdens zijn eerste asielaanvraag vertaalproblemen zijn geweest omdat de tolk van het Arabisch naar het Frans vertaalde terwijl de gehoorverslagen in het Nederlands werden opgemaakt, worden deze argumenten niet in overweging genomen. Immers, daargelaten het feit dat hij zich omtrent de voorgehouden vertaalproblemen beperkt tot blote beweringen die hij niet met concrete en pertinente gegevens steunt, diende verzoeker zijn grieven en opmerkingen dienaangaande te uiten in het kader van zijn eerste asielprocedure. Hij werd er in dit verband overigens uitdrukkelijk op gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk moest aangeven (gehoor CGVS dd. 19 juli 2007, p. 1), hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn eerste asielprocedure nergens melding heeft gemaakt van eventuele vertaalproblemen noch heeft hij op enig moment bezwaar gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken.

6. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in het kader van zijn opeenvolgende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de persoon die hem zou geholpen hebben met het zoeken van een huurwoning in Jounie, de plaats waar hij verbleef op het ogenblik dat hij via zijn broer vernam dat hij door aanhangers van Hezbollah werd opgespoord en over het feit of hij al dan niet contact heeft opgenomen met een advocaat tijdens zijn onderduikperiode in Libanon. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk volhouden dat hij een coherent en consistent relaas heeft uiteengezet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details maar hebben

zij wel degelijk betrekking op essentiële elementen van zijn vluchtrelaas. Verzoekers stelling dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig tewerk gaat door kleine onduidelijkheden onmiddellijk als contradictie te bestempelen kan dan ook niet worden bijgetreden en de Commissaris-generaal kon terecht besluiten dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift verder geen ernstige poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich voor het overige immers hoofdzakelijk tot het herhalen en bevestigen van de verklaringen die hij aflegde naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag doch dit volstaat niet om de bevindingen van de Commissaris-generaal te ontkrachten.

7. Inzake de bijgebrachte stavingstukken, houdt verzoeker vol dat de door hem neergelegde documenten enerzijds door de Hezbollah en anderzijds door de gerechtelijke politie aan zijn ouders werden overhandigd. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet authentiek zouden zijn, de Commissaris-generaal geen rekening houdt met de realiteit van de Libanese context en geen enkele poging heeft ondernomen om ook maar enige informatie in te winnen door bijvoorbeeld de Belgische ambassade ter plaatse te contacteren of een advocaat/jurist/specialist ter plaatse te gelasten die de authenticiteit van de documenten kan beoordelen, zodat minstens een bijkomend onderzoek dient te worden gevoerd.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in de eerste plaats berust bij de kandidaat-vluchteling zelf. De Commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen gekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Het is echter niet de taak van het Commissariaat-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Met de thans neergelegde brieven van Hezbollah en de gerechtelijke politie slaagt verzoeker er niet in om zijn beweerde problemen met Hezbollah en de Libanese autoriteiten alsnog aannemelijk te maken. Immers, op grond van de vaststellingen van de Commissaris-generaal aangaande deze brieven, dewelke op omstandige en afdoende wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat de neergelegde brieven onvoldoende waarborgen bieden inzake authenticiteit en bijgevolg niet aanvaard kunnen worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Overigens geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom hij het document van Hezbollah, dat dateert van 20 september 2007 en volgens zijn verklaringen reeds één week later aan zijn ouders werd overhandigd (gehoor CGGVS dd. 9 juni 2008, p. 3), niet reeds in het kader van zijn eerste asielprocedure, die pas definitief werd afgesloten bij arrest nr. 3.693 van 14 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kon neerleggen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dit geldt tevens voor het ter terechtzitting ingediende “nieuw” en “origineel” stuk van 21 juli 2008 waaruit zou moeten blijken dat verzoeker nog altijd wordt gezocht door Hezbollah.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, zijn militaire kaart, een uittreksel uit het bevolkingsregister, een attest van gezinssamenstelling en zijn huwelijksakte, vormen enkel een indicatie van verzoekers identiteit en zijn geen bewijs van de door hem beweerde vervolging. In verband met

het bewijs van zijn identiteit wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoeker nog steeds zijn identiteitskaart niet voorlegt.

8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inzake zijn vage en onrealistische beschrijving van de wijze waarop hij Libanon beweert te zijn ontvlucht in het verzoekschrift niet betwist. De motivering inzake verzoekers reisweg blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.
9. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.
10. Gezien de preciaire veiligheidssituatie in Libanon vraagt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming zou worden verleend conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat er begin mei 2008 nog een totale escalatie is geweest van politiek en militair geweld en het ook in juni duidelijk is geworden dat een verdere escalatie van het geweld en een veralgemeende verslechtering van de situatie zeer reëel is geworden waardoor een potentiële burgeroorlog onmiddellijk dreigt en hij verwijst in dit verband naar uittreksels uit recente krantenberichten die als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd.
11. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar moet hij/zij enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk kunnen maken. Om deze reden volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in Libanon niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Overigens blijkt uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument RL2008-015w van 26 mei 2008) dat in Libanon geen sprake meer is van een aan de gang zijnd internationaal gewapend conflict sinds het einde van het gewapend conflict tussen de staat Israël en de gewapende organisatie Hezbollah dat een einde nam op 14 augustus 2006. Uit dezelfde informatie blijkt verder dat na de beëindiging van het intern gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 werd gestreden tussen het Libanese leger en de gewapende islamitische Fatah al-Islam groepering in het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr al-Bârid en de ondertekening van het Doha-akkoord op 21 mei 2008 waarmee een einde werd gemaakt aan het zes dagen durende gewapend geweld in mei 2008, in Libanon thans evenmin sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en hij voegt verder niets toe waaruit duidelijk en concreet een reëel risico op ernstige schade blijkt. Ook met de verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikels toont verzoeker niet aan dat er actueel in Libanon een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is. In deze artikels is immers enkel sprake van sektarisch geweld, voornamelijk in en rond de stad Tripoli. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing is noch onredelijk, noch onzorgvuldig wanneer, in acht genomen wat voorafgaat, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden

